

Милостивиятъ Али.

Нѣкога въ далечния Багдадъ
Имаше единъ Али Мурадъ,
Мразѣше той всѣки трудъ и мжка,
Но обичаше пѣкъ рахатлъка.
И затуй бѣ едъръ, пѣленъ бѣ, —
Съсь голѣмо топчесто шкембе.

Заранъ той нареждаше засмянъ
Стоката предъ своя старъ дюкянъ,
Виждаше, що нѣма и що има,
Па присядаше си на килима
И, загледанъ въ синята мъгла,
Пухкаше си съ дългата лула.